

vi tage? Der er sagt: Tag endelig det samme Standpunkt som vi, hvad vi her ere enige om, kan man dog egentlig kalde en Seir; naar I blot ikke havde sagt det Modfatte, havde intet Memnesse i Landet opdaget, at det var et Nederlag. Jeg vilde ønske, at dette ikke var bleven sagt offentligt, jeg synes, at det noget svækker Argumentationen fra den anden Side; men jeg tilstaar, at naar de Herrer have argumenteret fra, at det var en Seir, saa vil jeg holde mig til denne Argumentation. Der er bleven sagt, at aldrig vil nogen Regjering i Fremtiden vove at skyde Landstinget frem imod Folkethinget. Men jeg vil spørge: Hvorfor skulde Regjeringen ikke gjøre det, naar det denne Gang er lykkedes saa godt? Dersom jeg hørte til en fremtidig Regjering, vilde jeg ikke betænke mig paa at gjøre det, thi det har virkelig hjulpet ganske pragtig. Folkethinget har staaet som en Mur den ene Dag; de, der havde den egentlig afgjørende Stemme i Finantsubvalget, have holdt deres Standpunkt, saalange de vare der, men i Fællesubvalget have de ladet det Hele falde og forladt deres Standpunkt, og det er Altsammen Landstingets Skyld. Dernæst har man sagt, at Ministeriet er veget for dette Thing. Men, mine Herrer, kan det være nogen Trøst for et Memnesse, at Ministeriet udtrykkelig har erklæret: Vi vige hverken for det One eller for det Andet, gjør Deres Affærer færdige, saa vilde vi ikke være her længere? Desuagtet siger man dog, at Regjeringen er veget for os. Naar Sagen stiller sig saaledes, som det her synes at være Tilfældet, saa kan jeg godt begribe, at det er ubehageligt for de Herrer, at vi have gjort opmærksom paa, at vi ikke kunne opdage, at det være nogen Seir, de have vundet; der behøver at kun at siges, at det ikke er nogen rigtig Seir, før at sige, at det er sletningen. Endelig har man sagt, at provisoriske Finantslove nu ere slaaede ihjel. Jeg vil spørge, om den, der dukker sig for Riset, har taget det ud af Haanden paa den, der fører det, og om det ikke blot er, saalange han dukker sig, at han ikke ser det, medens han derimod ser det, naar han rejser sig op igjen. Nei, naar jeg lægger det Hele sammen, saa tilstaar jeg, at Resultatet af, hvad der er sket, er dette, at, medens vi stode med et klart og rent Program, med Fanen høit, med Befolkningens Tilslutning og med et bestemt sikkert Flertal her i Thinget, spænd denne Overenskomst blev sluttet, saa staa vi nu — ikke saameget paa Grund af Overenskomstens egen indre Natur som paa Grund af den Maade, hvorpaa den er blevet benyttet, thi jeg tilstaar, at jeg var betænkelig ved at gaa ind paa den, og jeg kunde paavise adskillige Feil i den, men jeg skal ikke nu gaa ind paa dette Spørgsmaal —, saa staa vi, siger jeg, nu i dette Dieblisk saaledes, at jeg gad vide, om Befolkningen paa nogen mulig Maade kan finde rede i det Hele. Vi staa nu saa slet, som det vel er muligt, og dog mener jeg, at det endnu

var muligt for os at seire, hvis man vilde og for Alvor havde Mod til at ville, hvad man flere Gange har sagt. De provisoriske Finantslove, som de ere bange for, mine Herrer, er jeg virkelig ikke bange for. Jeg gad dog virkelig vidst, om den nuværende Regjering skulde vove at udstede en provisorisk Finantslov efter Alt, hvad der er hørt og sagt i denne Tid, uden at prøve at faae en midlertidig. Dette tror jeg bestemt ikke. Der er af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) blevet hentydet til den grove Fornærmelse, som det er imod Mange at ville forudsætte den Slags Ting; jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind derpaa, jeg slutter mig ganske til, hvad det ærede Medlem har sagt. Der er sagt, at naar vi komme tilbage efter en Opløsning, kunde vi ikke staa mere. Jo, mine Herrer, efter en Opløsning vilde vi have hele Folket paa vor Side; thi hele Folket vilde da protestere imod, hvad her var sket. Der er sagt af den ærede Ordfører for Flertallet, at vi ikke maatte sætte Haardt imod Haardt, vi maatte se at faae Fred, ellers kunde vi komme ind i Tilstande, som vi ikke kunne overse. Jo, vi kunne overse dem. Det er muligt, at han og hans Parti ikke kunde faae Enden at se paa disse Tilstande; men det er ikke, fordi der ikke vilde være Ende paa Tilstandene, men derimod maasse nok Ende paa Partiet. Jeg skal indrømme een Ting, og det er, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde, at det var en hyggelig Tilfæld, hvori vi nu befaandt os, men dette bliver ogsaa det Hele; det bliver ret hyggeligt nu herefter! (Th. Nielsen: Det sagde jeg ikke, jeg sagde, at det Andet var uhyggeligt). Naa, ja ja, det kommer nok dog saa temmelig ud paa det Samme. Derfor, mine Herrer, jeg ser ikke rettere, end at naar vi nu vilde fastholde vort Standpunkt strengt, vare vi berettigede til, naar vi vilde, at sige: Vi gaa tilbage til, hvad der laa forud for Overenskomsten. Men vi have aldrig havt for Skik at drive Ringene til det Yderste, blot for at drive dem til det Yderste. Derimod have vi vel Ret til nu at sige: Vilde vore Medkontrahenter gaa fra, hvad de have lovet, saa lad dem gjøre det; men vi staa paa det Ord, vi have givet; hvad vi have lovet, give vi, og ikke en Løbedel mere, lad det saa komme til en Opløsning. Ja, jeg siger til de Herrer: hvorledes have De kunnet give Mere uden Opløsning, hvorledes have De kunnet bringe det over Dem selv, ikke at overlade til Vælgerne engang at afgjøre det, som dog synes nu at maatte tynges paa Dem, at De have maattet give saa Meget som De have givet, (Th. Nielsen: Hvad er det, vi have givet?) Det er omtrent det Hele; det Halve blev givet ved Overenskomsten, og Resten blev delt og det paa en temmelig ulige Maade. Det er vel muligt, at der er nogle Smaating tilbage, men Rame-lerne have de Andre faaet og Smaaadyrerne, som